

KAKSIKIELISTEN ALUEIDEN PAIKANNIMISTÖKULTTUURIN HISTORIASTA

Suomen kaksikielisten seutujen paikannimistökuultuurin selvittelyt voisi aloittaa jo muinaisista ajoista, sillä arkeologiset löydöthän osoittavat, että Suomessa on ollut asutusta noin 9 000 vuotta. On arveltu, että ensimmäiset asukkaat olisivat puhuneet jotakin muuta kuin uralilaista kieltä, joten ensimmäisen kerran kaksi kieltä olisi joutunut vuorovaikutukseen jo noin 3300–3000 eKr., kun Itämeren alueelle muutti uralilaista kieltä puhuvaa väestöä. Kenties jotkin Suomen paikannimet ovat uralilaisen ajan alusta tai sitä seuranneilta ajanjaksoilta eli lähinnä balttilais- ja germaanivaikutuksen ajalta, mutta kielitieteen keinoin varmuutta on lähes aina mahdotonta saavuttaa.

Otollisemman lähtökohdan tarjoaa suomen ja saamen suhde. Varhaiskantasuomihypoteesin mukaan kantasuomi ja kantasame erosivat toisistaan tuhatkunta vuot-

ta ennen ajanlaskun alkua. Alun perin saamelaisia asui koko Suomessa, mistä muistona ja todisteena ovat Etelä- ja Keski-Suomen saamelaisperäiset paikannimet. Tunnetuimmat esimerkit lienevät Espoon *Nuuk-sio*, *Lieksa* ja *K(u)kas*-järvennimien alkuosana. Eri puolilla Suomea esiintyvät *Lappi*-alkuiset paikannimet ovat myös yleensä merkki saamelaisten asuinsijoista tai nautinta-alueista, mutta ne eivät ole lainoja vaan samantyyppisiä kuin vaikkapa suomen ja ruotsin kieliraja-alueen *Finn*-, *Tavast*- ja *Tavi*-alkuiset paikannimet: valtaväestö on nimennyt paikat seudulla liikkuneen tai asuneen vähemmistön mukaan.

Merkittävien ja taloudellisesti arvokkaiden paikkojen nimet säilyvät parhaiten. Lisäksi tällaiset paikannimet lainautuvat kahden kielen kohdatessa ensimmäisinä. Esimerkiksi monien suurten vesistöjen ni-

mien etymologia on selvittämättä, sillä nimet ovat niin hämärtyneitä, että niistä on vaikea edes arvella, ovatko ne omaperäisiä vai lainattuja tai mikä niiden ikä voisi olla. Myös asutusnimet säilyvät paremmin kuin esimerkiksi viljelysnimet ja maastokohteiden nimet, jotka saattavat vaihtua jo parin sukupolven aikana melko perusteellisesti.

Vahva ruotsin kielen vaikutus alkoi vasta ristiretkien myötä 1200-luvulla. Tätä ennen ruotsinkielinen asutus oli hajanaista Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Ruotsinkieliset asettuivat rannikolle, ja syntyi sangen selvä kieliraja, vaikka suomen- ja ruotsinkielisten kanssakäyminen olikin vilkasta. Nykyaikaan tultaessa kieliraja on monin paikoin siirtynyt sisämaasta lähemmäs rannikkoa, mutta alueet ovat pysyneet likipitään samoina keskiajalta lähtien. Eniten tilanne on muuttunut kaupungistumisen ja taajamoitumisen myötä: ainakin kaksikielisten alueiden kasvukeskukset ovat melko lailla suomenkielistyneet, vaikka maaseutu on pysynyt edelleen ruotsinkielisenä. Lisäksi kieliraja on muuttunut epämääräisemmäksi. Koskaan raja ei ole ollut mitenkään ehdoton, mutta nyt hajanaista suomalaisasutusta on levinnyt koko ruotsinkieliselle alueelle.

Juuri nimistön avulla suomalais- ja ruotsalaisasutuksen suhteet ja historia on selvitettävissä tarkimmin. Jopa yllättävän suuri osa ruotsinkielisten alueiden merkittävimmistä vanhasta luontonimistöistä on suomalaista perua. Jotkut tosin haluavat korostaa virolaista vaikutusta, mutta varsinainen nimistöntutkimus on kallistunut pikemmin suomalaisvaikutuksen kannalle. Porvoosta esimerkkeinä voi mainita *Emsalön*, *Haxalön*, *Noriken* ja *Yliken*. Toisaalta suomenkielistyneiden alueiden nimistöissä on nähtävissä selvää ruotsalaisvaikutusta. Tyypillistä on se, että nimistö on yleensä yksikielistä. Vain kaikkein merkittävimmillä paikoilla on ollut vanhastaan sekä suomen- että ruot-

sinkielinen nimi. Osittain tämä selittynee kielirajan tarkkuudella, mutta suurelta osin syyt lienevät kulttuuriset ja aivan käytännöllisetkin: on ollut luontevaa ja käytön kannalta helppoa, että kullakin paikalla on vain yksi nimi.

Nykynäkökulmasta huomattavaa on myös se, että paikannimet ovat lainautuneet kielestä toiseen asutuksen muuttuessa. Nimiä ei ole niin vain keksitty ja muokattu, vaan ne ovat muovautuneet jatkuvan kehityksen osana kollektiivisesti ilman yksittäisten kielenkäyttäjien tietoisia ratkaisuja samaan tapaan kuin kielen muukin sanasto kehittyy.

Tilanne alkoi muuttua 1800-luvun aikana, kun kielestä tuli merkittävä identiteetin luoja. Kehitystä vahvisti yhteiskunnan muuttuminen. Virallisen nimeämisen tarve kasvoi, ja piti ottaa kantaa siihen, miten Suomen kahta virallista kieltä nimenannossa käytetään. Myöhemmin on alettu pohtia myös suomen ja saamen suhdetta. Se kuitenkin eroaa virallisen nimeämisen osalta suomen ja ruotsin suhteesta: Virallinen nimistö on luotu aiemmin suomeksi, osin väkisin, koska alkuperäinen nimistö on ollut yksikielistä, saamenkielistä. Vasta nyt, kun saame on saanut virallisen aseman, se voidaan ottaa virallisessa nimeämisessä huomioon. Ongelmana vain taitaa olla se, että suomi on jo saanut kovin vahvan jalansijan. Ei ole helppoa muuttaa suomi ensin saame sitten -asennetta toisin päin.

Etelän kaksikielisillä alueilla lähtökohdiana on aina ollut vanha paikannimi kielestä huolimatta, mutta virallisen nimeämisen myötä tilanne on hieman muuttunut, kun vanhastaan ruotsinkielisille alueille on syntynyt suomenkielisiä asutuskeskittyymiä: vanhaa paikannimistöä ei aina arvosteta — ei aina vaikka se olisi suomenkielistäkin — vaan halutaan luoda uusi, virallinen nimistö ilman vanhan vaikutusta. Näin alkuperäinen nimistö ja sen kieli jäävät alakyntein.

Seuraavassa keskityn lähihistoriaan eli noin reilun sadan vuoden aikaan, johon mahtuu melko hyvin koko kehitys kielenkäyttöyhteisöissä tapahtuvasta vapaasta ja merkittäviä kieli-ideologioita sisältämättömästä nimikulttuurista nykyiseen melko monimutkaiseen, jännitteiseen ja paljon virallisuutta sisältävään nimikulttuuriin. En pyri kattavaan historiikkiin vaan pikemmin erilaisten yleisten suuntausten ja niiden taustatekijöiden esittelyyn. Pohdin sitä, miten nykyiseen tilanteeseen on tultu ja mikä on tulevaisuuden kehitys. Koska suurin osa nimistöstämme on »tietoisien toiminnan» kohteena, historiasta voisi olla syytä myös ottaa oppia.

Erik Allardt ja Christian Starck toteavat 1981 ilmestyneessä Vähemmistö, kieli ja yhteiskunta -kirjassaan (s. 95):

Ennen 1800-luvun keskimmäisiä vuosikymmeniä eivät kieli ja kieliryhmään kuuluminen sitä paitsi olleet lainkaan sosiaalisten siteiden ja lojaalisuuden perusta. Kieliryhmät sosiaalisina yksikköinä ovat 1800-luvun kansallisen heräämisen luomia. Voi syystä sanoa, että edellytyksiä suomenruotsalaisten luokittelukselle ryhmäksi eivät luoneet vain 1800-luvun ruotsalaismieliset, svekomaanit, vaan vähintään yhtä suuressa määrin suomenmieliset, fennomaanit.

1800-luvun kielitaistelujen välitön vaikutus paikannimistöön lienee ollut melko vähäinen, mutta tärkeintä onkin tuolloin syntynyt ajattelutapa. Vuonna 1919 hyväksytyssä hallitusmuodossa molemmat kotimaiset kielet olivat tasavertaisia, mutta tämä ei aluksi miellyttänyt varsinkaan ruotsinkielisiä. Erimielisyys jatkui 1920-luvun alussa, kun laadittiin lakeja valtion virkamiehiltä vaadittavasta kielitaidosta. Lopputulos tyydytti ainakin ruotsinkielisten maltillista siipeä, mutta pian aktivoituivat suomenkieliset, jotka kansallisromanttisessa hengessä ajattelivat, että voimakkaan ja yhtenäisen kansakunnan edellytys on yhteinen kie-

li. Ajan myötä kiihkot ovat laanneet, mutta suomen- ja ruotsinkielisten kieliryhmien välinen ero on jäänyt ja jopa syventynyt. 1900-luvun alussa oli luonnollista, että suomenkieliset hankkivat akateemisen sivistyksensä ruotsiksi, mutta jo pian toisen maailmansodan jälkeen suomenkielistäminen oli edennyt joka tasolle: myös paikannimiä haluttiin kääntää ja mukauttaa. Esimerkiksi omankielinen paikannimi alettiin periaatteellisella tasolla kokea suorastaan kansalaisyhteisöksi.

On kuitenkin edelleen selvittämättä, milloin suomenkielisiä rinnakkaisnimiä on alettu johdonmukaisesti antaa. Spontaanisti syntyneitä rinnakkaisnimiä on varmasti ollut kieliraja-alueilla aina, mutta ennen virallisen nimeämisen aikaa paikannimiä on tuskin suomentamalla suomennettu. Henkilönnimiähän on suomennettu (esimerkiksi 1935 Kalevalan 100-vuotispäivän tienoilla 25 000 henkeä suomalaisti sukunimensä), mutta paikannimet ovat luonteeltaan erilaisia. Yksittäisten kielenpuhujien päätöksillä ei ole paikannimistössä välttämättä merkitystä. Muutos tapahtuu vasta, kun suuri osa nimenkäyttäjistä hyväksyy suomennoksen tai muun uudennoksen. Voisi ajatella, että kansallisromanttisessa kiihkossa joidenkin innovatiivisten henkilöiden uudennokset olisivat ottaneet tulta, mutta toisaalta saattaa olla, että tilanne on sama kuin nykyfennomaniassa: sitä mikä liittyy tiukasti omaan lähielinympäristöön ja kulttuuripiiriin, ei haluta muuttaa, mutta etäisempiä asioita saatetaan arvostella sangen rankastikin ilman asioihin perehtymistä tai vertaamista siihen todellisuuteen, jossa itse elää ja jonka on joko tietoisesti tai tiedostamattomasti hyväksynyt. Jollakin tavalla tuntuu siltä, että asenteet ja arvot saattavat olla jopa ristiriidassa todellisuuden kanssa.

Nimistön keruu alkoi jo 1800-luvun lopussa, mutta nimistönhuolto vakiinnutti asemansa vasta 1950-luvulla. Virallisen

nimeämisen historia on toki tätä pidempi. Kaupunkien katuja on nimetty kauan, ja kuntien sekä tilojen nimien vakiinnuttaminen alkoi jo viime vuosisadan lopulla. Koska tilojen nimet olivat yksikielisiä, kaksikielinen virallinen nimeäminen koski lähinnä kaupunkeja. Nimistönhuollon aseman vahvistuessa luotiin periaatteet kaksikielistyvien eli käytännössä suomenkielistyvien alueiden nimistön suunnitteluun. Lähtökohdaksi oli alkuperäisen nimen käyttö, mutta ruotsinkielinen nimi hyväksyttiin myös suomenkieliseen käyttöön vain, jos se oli helposti äännettävissä ja ääntämyksen mukaan kirjoitettavissa (esim. *Kilo, Tali*). Yleisesti tunnetut mukautetut asutkin hyväksyttiin, mutta muuten nimet haluttiin joko kääntää (esim. *Dal–Laakso*), mukaila osoittain (esim. *Skatsfjärden–Skatanselkä, Kårböle–Kaarela*) tai mukailla kokonaan (esim. *Gumböle–Kumpyöli*). Mukailemista pidettiin käännöksiä suositeltavampina. Jos mukaileminen tai kääntäminen ei onnistunut, luotiin suomenkielinen nimi ilman ruotsinkielisen nimen vaikutusta (esim. *Gamlas–Kannelmäki*).

Ohjeita arvosteltiin jo 1970-luvun alussa ja varsinkin 1980-luvulla. Nykyään viralliset linjaukset ovatkin jo toisenlaiset. Edellä esittelemäni ohjeet olivat kuitenkin oman aikansa tuotos, eikä niiden arvoa tai oikeutta voi tai pidä näin jälkikäteen kiistää. Kielentutkimus ja varsinkin kielen- ja nimistönhuolto on osa vallitsevaa kulttuuria. Sopeutuminen omaan aikaan on toiminnan edellytys, vaikka nykyään kielenhuolto toisinaan haluaakin vähätellä kulttuuristen tekijöiden merkitystä. Paitsi että ohjeet olivat ajan hengen mukaiset, ne taisivat sopia senhetkisiin nimeämistilanteisiin melko hyvin. Koska nimettiin vain kaupunkeja ja taajamia, käytännössä jouduttiin enimmäkseen pohtimaan uusien vanhastaan ruotsinkielisille alueille rakennettavien taajamien, lähiöiden ja kaupunginosien nimis-

töä. Tämänkaltaisiin ympäristöihin aiemat ohjeet sopivat osittain yhä.

Taajamissa vanha paikannimistö menettää usein merkityksensä, kun asutus, tiestö ja monet luonnonpaikat muuttuvat tai häviävät. Erityisesti tiennimiä tarvitaan juuri alueen muuttumisen tähden: uudentyypin asutus vaatii uudentyypin nimistön. Nimistö voi mainiosti perustua vanhaan nimistöön, mutta vanha nimistö ei enää elä uusien nimien rinnalla. Lähiympäristö hahmotetaan kaavanimistön eli teiden, katujen, rakennusten, yritysten, puistojen ja asuma-alueiden tai kaupunginosien avulla, ei paikalla joskus sijainneiden peltojen, niittyjen, kivikkojen tai vaikkapa latojen avulla. Ei kai siis ole mitään mieltä orjallisesti luoda esimerkiksi tiukasti vanhoihin ruotsinkielisiin paikannimiin perustuvaa nimistöä, jossa suomenkielisten nimien määriteosat on säilytetty täysin kääntämättä ja mukauttamatta, uudelle suomenkieliselle lähiölle, jonka asukkailla ei edes ole mitään aikaisempaa kosketusta alueeseen. Mitään ohjeita ei pitäisi noudattaa tiukasti, mutta lähtökohdaksi on kuitenkin syytä ottaa alkuperäisten nimien säilyttäminen ja asukkaiden mielipiteen kuuleminen. Nykyään myös kaava-alueilla arvostetaan alkuperäisiä nimiä. Espoossa *Puotinen* palautettiin *Bodomiksi* ja *Kumpyöli* *Gumböleksi* juuri asukkaiden tahdosta.

Kritiikkiä nimistönhuoltoa kohtaan on kuitenkin syytä esittää siitä, ettei kaupunkien ja maaseudun eroa tajuttu eikä haja-asutusalueille sopivia ohjeita luotu edes siinä vaiheessa, kun 1980-luvun lopussa koko Suomen haja-asutusalueita alettiin kunnallisjärjestöjen aloitteesta osoitteistaa. Asenteet olivat jo muuttumassa, ja vanhoja ohjeita oli kritisoitu. Lisäksi oli jo kertynyt jonkinlaista kokemusta haja-asutusalueiden nimeämisestä.

Historia juontaa rautatiepysäkkien ja postitoimipaikkojen nimiin sekä niin sanot-

tuihin osoitenimiin. Esimerkiksi Porvoon maalaiskunnassa rinnakkaisnimiä otettiin käyttöön jo 1925. Tällöin jo käyttöön vakiintuneet alun perin ruotsinkielisten kylänimien suomennotukset saivat puolivirallisen statuksen. Myöhemmin myös posti hyväksyi postitoimipaikkojen niminä käytettäviksi virallisten maarekisteriin merkittyjen kylännimien lisäksi suomenkielisiä rinnakkaisnimiä. Tekemällä suomenkielisiä nimiä ei kuitenkaan alettu tehdä. Myöhemmin puolivirallisen aseman moni nimi sai myös osoitenimenä eli sellaisena osoitteen elementtinä, joka vastaa nykyisiä tiennimiä (esim. *Björkebo*, *Koivula*, *Kallsten–Kylmäkivi*). Usein osoitenimenä käytettiin vain alkuperäistä nimeä, usein tilannimeä, mutta toisinaan rinnalle otettiin suomennos tai ruotsinnot.

Ensimmäinen täysin virallinen kaksikielisten alueiden nimeämiskoitos ajoittuu 1970-luvulle, kun kylännimiä kaksikielistettiin ja nykyaikaistettiin. Porvoon maalaiskunnassa hanke aloitettiin reteästi: ajateltiin, että kaikki yli 80 maarekisterikylää saavat nimen kummallakin kotimaisella kielellä ja että samalla pannaan myös tärkein luontonimistö uuteen uskoon. Vain muutamalla kylällä oli tuolloin maarekisterissä sekä suomen- että ruotsinkielinen nimi, vaikka käyttöön oli vakiintunut jo jonkin verran käännöksiä. Hanke kuitenkin pitkittyi lähes kymmenen vuoden mittaiseksi, ja lopulta päädyttiinkin siihen, että hyväksytään virallisiksi nimiksi vain jo käyttöön vakiintuneita rinnakkaisnimiä. Poikkeuksen muodostavat lähinnä *Eerola*, *Virtaala* ja *Kilpilahti*, jotka käytännössä usein ovat myös suomessa *Eriksdal*, *Strömsberg* ja *Sköldvik*. Luontonimiin ei lopulta koskettu lainkaan. Seudulla lienee käyty perinpohjaisia keskusteluja ja lopulta päädytty siihen, että jos suomen- tai ruotsinkielinen rinnakkaisnimi tosiaan tarvitaan, uudennos on jo kansan suussa syntynyt, eikä keino-

tekoisia muodostelmia kannata ruveta kehittää.

Haja-asutusalueilla tilanne on aivan toinen kuin kaupungeissa ja taajamissa. Asutuksessa ei tapahdu suuria muutoksia, ja suurin osa asukkaista on elänyt samoilla paikoin koko ikänsä ja käyttää vanhaa paikannimistöä. Esimerkiksi uutta tiennimistöä tarvitaan lähinnä nykyajan vaatimusten vuoksi. Vakiomuotoiset osoitteet helpottavat postin työtä, ja osoitekartan avulla kuka tahansa löytää perille syrjäisimmänkin kylän pikkuteillä.

Jos haja-asutusalueiden virallisessa nimeämisessä ei oteta huomioon elävää, vanhaa nimistöä, saattaa vanha paikannimistö ajan myötä unohtua. Toinen, mielestäni todennäköisempi vaihtoehto on se, että uudet nimet jäävät vain virallisissa yhteyksissä käytetyiksi osoitenimiksi. Samoin käynee silloin, kun vanhaa paikannimistöä käännetään tai muuten muokataan liian voimakkaasti.

Kaksikielisyys tuntuu olevan suurin ongelma haja-asutusalueiden asukkaiden sijasta osalle poliittisista päättäjistä ja muille kieliasioissa kiihkoileville. Uskaltaisn väittää, että kieliraja-alueilla syntynyt tai pitkään elänyt väki hyväksyy olemassa olevan nimistön eikä liiemmin kiinnitä huomiota nimien kieleen. Porvoolaisen *Gammelbackan* asukkaat ovat aivan tyytyväisiä lähiönsä nimeen, vaikka ovatkin yli 90-prosenttisesti suomenkielisiä, suuri osa vieläpä vuosikymmen tai pari sitten muualta, Sisä-Suomesta seudulle muuttaneita.

Tästä huolimatta jossakin taustalla on jatkuvasti ajatus, joka vaatii kääntämistä ja mukauttamista, torjuu ruotsinkieliset paikannimet. Tämä ajattelu aktivoituu juuri laajoja kokonaisuuksia ja yleisiä periaatteita pohdittaessa — siis juuri poliitikkojen, virkamiesten ja joidenkin aktiivisten kansalaisten mielipiteissä. Luulisi, että heilläkin olisi kotoisa lähipiirin nimiympäristö, jota

he arvostaisivat ja jonka he haluaisivat säilyttää. Ehkä näin onkin, mutta näyttää siltä, että tämän kokemuspöirin arvoa ei tajuuta eikä sen pohjalta osata tehdä yleisiä päätelmiä. Jos asioista päättävät henkilöt eivät osaa soveltaa omaa kokemus- ja elämänpöiriään, eivätkö he osaa aistia tilanteiden kärjistyessä yleistä mielipidettä? Ilmeisesti eivät. Ainakin Porvoon maalaiskunnan tilanne näyttää siltä, että tärkeintä oli peli, jossa innokkaimmat pelaajat ummistivat silmänsä tosiasioilta. Oli todella kyse maniaasta.

Yleisen mielipöiteen aistiminen on toki melko vaikeaa. Mediasta eli lähinnä lehtien yleisönosastokirjoituksista voi näet saada aivan vääränlaisen kuvan. Porvoossa poliitikkojen käymä kielipoliittinen rähinä levisi lehdistöön, jossa äänessä olivat pääasiassa tunteitaan purkavat ulkopuoliset, keskustan ja taajamien asukkaat. Tiekunnilta ja tienvarsien asukkailta saadut ehdotukset, muutosesitykset ja valitukset paljastavat, että suomentamista ei suomentamisen vuoksi haluttu käytännössä lainkaan. Tärkeintä oli alkuperäisen nimistön varjeleminen. Kun asukas on tiiviisti sidoksissa nimiympäristöönsä eli on sisäistänyt paikallisen kulttuurin ja on osa yhteisöä, hän on alitajuisesti tiedostanut nimien arvon ja luonteen. Juuri näiden seikkojen vuoksi haja-asutusalueita ja kaupunkeja ei voida verrata keskenään.

Yksinkertainen mutta varsin pätevä ohje haja-asutusalueiden nimeämisessä onkin se, että kuullaan kunnolla ja perusteellisesti asukkaita. Näin valtaosa uudesta nimistöstä pohjautuu vanhaan. Toki mukaan saadaan jonkin verran harkinnaisiakin nimiä, mutta neidän ovat vain pirstystystä: esimerkiksi haja-asutusalueiden teitä nimettäessä olisi ollut vaikeaa ja luonnotontakin pitäytyä vain vanhassa paikannimistössä. Tarvittaessa on oltava innovatiivinen. Edellistä neuvoa noudattamalla entisessä Porvoon maalaiskunnassakin olisi vältytty kymmenvuotiselta ehdotusten, valitusten ja muutosten kier-

teeltä. Onneksi nimenkäyttäjät saivat lopulta tahtonsa läpi.

Oikeastaan mikään ei ole tainnut käytännössä muuttua haja-asutusalueiden asukkaiden nimistöasenteissa kymmeneen vuosiin. Haja-asutusalueiden virallinen nimeäminen oli 1980-luvun loppuun saakka vähäistä ja se hoidettiin miten itse parhaiten taidettiin. Hyvänä esimerkkinä on 1970-luvun kylien nimien muuttaminen. Muutokset ovat tapahtuneet kaupunkien virallisessa nimeämisessä ja yleisessä asennoitumisessa, vaikka menneisyyden haamut vielä aika ajoin nostavat päätään ja yrittävät jyrätä sen, minkä käytäntö ja kokemus hyväksii osoittavat.

Pitkään voimassa olleet kääntämistä ja mukauttamista suosineet ohjeet olivat varmasti menneinä vuosikymmeninä ajan hengen mukaiset ja yleisesti hyväksytyt. Vähitellen asenteet ovat kuitenkin muuttuneet. Ehkä osin siksi, että on opittu kieliä, että matkustelemisesta ja eri kulttuureihin tutustumisesta on tullut arkipäivää ja että alati tehostuva tiedonvälitys laajentaa jokaisen kokemuspöiriä. Jos kerran olemme päivittäin tekemisissä lehdistöstä, televisiosta, radiosta ja Internetistä vyöryvän vieraan vaikutuksen kanssa, miksi emme hyväksyisi aitoa kotiseutumme nimistöä huolimatta siitä, kumpaa kotimaista kieltä se edustaa. Vanhat paikannimethän ovat vaskeakin vahvempia muistomerkkejä, jotka yhdistävät eri aikoja toisiinsa ja kertovat nykypäivän ihmiselle seudun henkisen ja aineellisen kulttuurin kehityksestä, esimerkiksi kieli-suhteista ja eri elinkeinojen harjoittamisesta. Lopullinen sanan sija annettakoon kuitenkin nimenkäyttäjille. ■

TONI SUUTARI
Suomen kielen laitos,
PL 3 (Fabianinkatu 33),
00014 Helsingin yliopisto
Sähköposti: toni.suutari@helsinki.fi